

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת מקץ

בימים הללו צריכים להאיר את אור האמונה בלבבות שלנו, להאיר את החושך של יון. היונים טוענים שהכל זה 'טבע', בבחינת 'טבעתי ביוון מצולה', אך אור האמונה מאיר לנו שהכל זה מהשם יתברך, ואין שום טבע. התפילה שלנו להשם יתברך היא 'הצילני מטיט ואל אֶטְבֵּעָה', מהטיט של יון. לכן, נפקח את עינינו ולא נשקע בחושך הזה של היונים. וימים אלו של חנוכה מסוגלים לזה, כמו שהגמרא אומרת 'לשנה הבאה קבעום ועשאוים ימים טובים, בהלל ובהודאה'. למה לכאורה המתינו לשנה הבאה? היו צריכים על המקום לקבוע. אלא שחכמים ראו את ההשפעה הזאת של ימי החנוכה, שזה לא רק לשעה, אלא לדורי דורות. וכאשר ראו לשנה הבאה שאותן האורות הרוחניים חוזרים להופיע שנית, כמו שאנחנו אומרים 'להדליק נר חנוכה', מפני שזה אותו הנר, ולא אומרים 'להדליק נר בחנוכה', אלא להדליק את הנר של חנוכה הקודמת, אזי הבינו שסגולת הימים הללו היא לדורות עולם, ולכן קבעו אותה לדורות. ולכן, לפני שבאים להדליק נרות חנוכה, ולעסוק במצווה הזאת של 'פרסומי ניסא לרבים', צריך לפרסם את הנס פנימה בתוכנו, להפנים ולהתפעל מהנס, ולהבין שהכל תלוי ברצונו יתברך וזה לא שכל או היגיון. ולדעת שתרבות יון זה שקר, ותורת השם זה אמת, ולהבין שאין כמו תורת השם שהיא את לאמיתה. אומנם אנחנו לא מבינים כלום מהליכות הבורא בסדר הנהגת העולם, אך אנו מאמינים שהכל זה לטובתנו, הוא המנהג עולמו בחסד, ובריותיו ברחמים, להודיע לנו שכל מה שיש לנו, זה רק ממנו יתברך.

כתוב ב'מחזור ויטרי', ש'חנוכה' זה מלשון 'חנינה'. הקדוש ברוך הוא חונן אותנו בימים אלה. לכן עלינו לא לפספס אפילו רגע אחד. כמו למשל, אדם שיש מולו הר של יהלומים. מה עושה אדם כזה? מבזבז את הזמן? כמובן שלא. אלא, אוסף ואוסף, כי היום הוא פה, ומחר כבר אין. כשיש הר של יהלומים, לא מפסיקים! לכן, עלינו להרגיש בימים הללו שיש לנו הר של יהלומים. אומר בעל ה'צור המור' ר' אברהם סבע- 'אני הצעיר, אברהם סבע אגלה לך דבר שלא נכתב בשום מקום, והתגלה אלי בהקיץ ולא בחלום. למה קוראים לחג חנוכה? על שם התאריך שלו, כמו שהגמרא אומרת 'חנו בכ"ה'. כל שאר החגים לא ראינו אף פעם, שקוראים לחג על שם התאריך, אלא על שם הנס שנעשה בו. אלא, החשמונאים שיצאו להילחם בצבאות היונים היו עסוקים במלחמה, ולא יכלו לעסוק בתורה. באותה שעה, דבר אחד ויחיד היה לנגד עיניהם, וזה- פסוק 'שמע ישראל'. מכח זה, ובאמונה הזאת של 'שמע ישראל', הם נלחמו ובטחו בהשם יתברך, וכך הצליחו.

יש זוהר מפורש שאומר, חנו בכ"ה, זה חנו בכ"ה אותיות של 'שמע ישראל', שזה 'ייחוד הגבוה'. ואח"כ יש פסוק 'ברוך שם', זה ייחוד יותר תחתון, ויש בו כ"ד אותיות. ואם נוסיף עליו אחד, יהיה כ"ה אותיות גם כן. כלומר, הם ניצחו את המלחמה ע"י שהם חנו בפסוק 'שמע ישראל', והם קנו שביתה וקבעו עצמם בפסוק הזה. וזה בבחינת 'אלה ברכב ואלה בסוסים, ואנחנו בשם השם אלוהינו מזכיר'.

מצינו שהיה דרכם של הכוהנים החשמונאים, שהיו אומרים מזמור 'יושב בסתר עליון' שבע פעמים במלחמה, ומנצחים. לכן, אין אות ז' מופיעה שם, וכל האומר מזמור זה שבע פעמים, ניצול מכל כלי זין. לכן, כל לילה מלילות חנוכה, אחרי הדלקת נרות חנוכה, אומרים מזמור 'ארוממך השם כי דיליתני', שיש בו עשרה הוויות כנגד עשרה ספירות, ולאחר מכן אומרים מזמור 'ויהי נועם' ו'יושב בסתר עליון' שבע פעמים. כך גם כותב הרמב"ן, ואמר שאדם שיגיד מזמור זה, יהיה ניצול מכל צרה כל השנה.

'תופי למה נעשה לך עם נקודות הכסף' - אומר הבעל שם טוב ע"ה על הפסוק 'תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף',

הקדוש ברוך הוא מוכן להשפיע על האדם שפע עצום ורב- 'תורי זהב', אך בתנאי שאדם יעשה איזה הכנה לקבלת השפע. צריך להכין כלים. וזה שכתוב 'תורי זהב', זה השפע הרב שמוכן הקדוש ברוך הוא להשפיע עלינו. ומה זה ההכנה? זה 'נקודות הכסף'. מהן 'נקודות הכסף'? כמו שראינו אצל אלישע הנביא ששאל את אשת עובדיה 'מה יש לך בבית?', ואמרה 'אין לי כל, כי אם אסוך שמן'. אלישע אומר לה שתביא כלים גדולים ולא תמעט. הלכה ואספה מהשכנות ומכל מיני מקומות והביאה לתוך הבית, ונעשה נס גדול, שטיפת השמן שהיה לה 'אסוך שמן', מתחילה להוציא שמן בכמויות אדירות וממלאה את כל הכלים שאספה בשכונה. נשאלת השאלה- למה אלישע לא יעשה נס שיהיה גם כלים? למה צריכה ללכת להביא מהשכנים? כמו השמן שהתרבה בדרך נס, גם הכלים יכולים לגדול. אלא, רואים מכאן שבשביל לקבל שפע, אפילו של שמן, צריך להכין כלים. אי אפשר בלי להכין כלים. הקדוש ברוך הוא מבקש ממך 'אתה תעשה כלי, ואני אביא לך את השפע'. לכן, כשמגיעים ימים כאלה, הקדוש ברוך הוא משפיע שפע של ישועות מעל הטבע, כמו שמדליקים שמונה ימים וזה בבחינת 'מעל הטבע', לכן צריך להכין

כלים לקבל את השפע ע"י קיום המצווה בהתלהבות 'ברשפי אש שלהבת-יה', בבקשות והודיה להשם יתברך.
אין יאוש בעולם כלל - הרד"ק מביא על מעשה זה של 'אסוך שמן' את ה'תרגום', שבתחילה, שאלה מהשכנים כלים שלמים, ואחרי שהתמלאו, אמרה לְבָנָה שיביא עוד כלים. ענה לה שיש רק כלים שבורים. אמרה לו שיביא בכל זאת. ענה לה הבן 'אמא, זה שבור. איך תמלאי בזה שמן?' ענתה לו 'מאן דגזר על מאנין ריקנין דיתמלאון, יגזר על מאנין תבירין ויתוקנון', כלומר, מי שגוזר על כלים שלמים שיתמלאו, יגזור גם על כלים שבורים שיתוקנו. וכך היה. הבן לקח כל מיני שברי כלים והביא, והכל התחבר לבד.

לפעמים אדם מיואש ואומר לעצמו 'איזה כלים אני יכול כבר להכין? איפה אני? רחוק... כולי 'מכף רגל ועד ראש אין בו מתום'. התשובה אליו היא - 'לא! כי כלי חרס שבורים ומנוקבים, נתקנים ונעשים שלמים לקבל את השפע. אותו הדבר, ההכנה שלנו צריכה להיות חזקה. אדם צריך להרגיש, שאפילו הוא מלא חורים ונקבים, ויש לו חסרונות, ישתדל כמיטב יכולתו, והקדוש ברוך הוא יסתום לו את החורים.

איך צוכים לתורה - לפני אותיות תורה יש אותיות 'קדושה'. לפני אות ת', יש אות ש' של 'קדושה', לפני ו', יש ה' של המילה קדושה, לפני ר' יש ק', לפני ה' יש ד' של המילה 'קדושה'. היה אומר ר' מאיר אבוחצירא ע"ה 'אנשים מחפשים כל מיני מנהגים טובים כדי להשפיע עליהם קדושה. עיקר הקדושה נמצא בשמירת העיניים, כשאדם הולך בדרך ועוצם עיניו מראות ברע, באותו רגע מושפע עליו קדושה עליונה. כמובן שאדם לא יצא לדרך, יעצום עיניים וייתקע בכל מיני מקומות! אלא, אם נזדמן לפניו ללכת, ויש לו דרך 'נקיה' ויש לו דרך לא כ"כ 'נקיה', ישמור את עיניו ללכת בדרך 'נקיה', כמו שאומרים 'מאן דמקיף, חיי!'. כתוב בספרים, כשאדם מתגבר על הניסיון והוא סוגר את עיניו והוא לא מביט, זה עת רצון.

מעשה שהיה עם הסולטן של טורקיה 'עבד-אל' מג'יד-ל' כשהיה כאן בי"ם ר' אברהם גלנטי שהיה מגדולי הדור וגם מגדולי המקובלים שהיה בזמן האר"י, אותה שנה היתה שנת בצורת, וקופת הישיבה היתה ריקה, ועשו גורל בין החכמים, מי ילך להביא כסף מבחוץ. המצב היה קשה. יצא הגורל לר' אברהם גלנטי. קיבל עליו את הדין ומיד ארז את חפציו והלך ל'יפו' והפליג באוניה לקושטא. הגיע לשם ביום ג'. כשהתקרב לחוף, כל אנשי האוניה הסתכלו לכיוון החוף וראו את אנשי העיר מבוהלים ובוכים, ושוטרים רצים לכל עבר, וכל העם עלו לגגות והיו צועקים. הדבר הטיל פחד גדול על נוסעי האוניה, ורב החובל לא רצה להתקרב לנמל. ר' אברהם ניגש לרב החובל וביקש שיוריד אותו ביבשה. ענה לו שאסור לו כי כולם מפחדים וכו'. הרב התעקש, וראה רב החובל שעומד מולו אדם נשוא פנים ומבוגר, ושלח לו סירה קטנה שהובילה אותו לחוף. הרב נכנס לעיר, והשוטרים זעקו לעברו 'תברח! תברח!'. מתברר שברחו שני אריות מחצר המלך, והדבר הטיל אימה על אנשי העיר שברחו לנפשם. כשהגיע האריה ליד ר' אברהם, תפס אותו הרב באוזן, והאריה נכנע בפני הרב ולא עשה כלום. הלך הרב לאריה השני ותפס אותו גם כן באוזן, והלך עם שני האריות עד חצר המלך, והכניסו את האריות לכלוב. המלך שאל את הרב 'מאיפה אתה?' ענה 'אני מ"ם'. שאל המלך 'איך יכול להיות דבר כזה שהאריות נכנעו לך?'. ענה 'אני מתנהג בקדושה. אף פעם לא פגמתי בבריתי, לא ברית העיניים ולא ברית המעור. ולכן, אף אחד לא יכול להזיק לי!'. שאל המלך מה הוא צריך? הסביר לו הרב שיש בעיה גדולה של עוני בי"ם, והקופה ריקה, ואנשים גוועים ברעב, והוא בא לכאן לאסוף כסף. אמר לו המלך 'לא צריך לאסוף שום דבר. כמה כסף שאתה רוצה, תקבל!'. נתן לו המלך הרבה כסף, וגם נתן איזה סכום בשבילו, ואמר לו 'אם אתה רוצה עוד, אז תאסוף'. ענה הרב שלא צריך. תכף עלה לאוניה והגיע לי"ם. זה הזכות של מי ששומר על עיניו.

כמו אצל יוסף הצדיק שאשת פוטיפר היתה מנסה לשכנע אותו כל יום ולא היתה עוזבת אותו. היתה אומרת לו 'תדע לך, שאם תהיה אתי, יהיה לך ממני בן קדוש'. ויוסף הצדיק ידע, שכיוון שהיא היתה מנסה לשכנע אותו כל יום, היא מצד ה'סטרא אחרא', ואסור להתקרב אליה. אומר הרב אלשיך הקדוש, שיצר הטוב בא פעם ופעמיים אל האדם, ואח"כ הולך. ואילו יצה"ר יושב עליו ולא עוזב אותו, כי כשאדם יש לו סחורה של אמת, אז הוא בא ומציע אותה לאחרים. ואם השני לא רוצה אחרי שהציע לו פעם ופעמיים, אז הסוחר הולך, כי הוא יודע שזה סחורה טובה שמי שיצטרך אותה, ישלם כל מחיר ויהנה ממנה. אך אם זה סחורה של שקר והכל מזויף, אז האדם יבוא גם אלף פעמים כדי למכור אותה, ומשכנע עוד ועוד. יצה"ר הוא שקרן וזייפן, ומזה ידע יוסף הצדיק שאישה זו היא שקרנית, והיא רוצה רק את טובתה.

למדנו מיוסף הצדיק, איך הוא יושב ומתבונן בכל דבר, והוא מתרחק מכל הסביבה הרעה, והוא חי את העולם שלו, ודבוק כל הזמן בהשם יתברך. לכן, אדם לא יתחבר לחברה לא טובה.

השם חת החברה על האדם - מספרים שפעם עשו מחקר מה ההשפעה של החברה על האדם? לקחו קבוצה של אנשים ואמרו להם 'אנחנו נמתח שני קווים על הקיר באורך מטר, ושל חמש מטר, ואתם תגידו שהקו של מטר יותר גדול מהחמש מטר! וכך היה. קראו לאדם אחד ושאלו אותו 'איזה קו יותר ארוך?' ענה האיש 'הקו של חמש מטר יותר ארוך'. כל האנשים בקבוצת המחקר קפצו ואמרו 'מה פתאום, הקו של המטר יותר ארוך'. ראה האיש שכך כולם אמרו, ואמר 'אם כך אתם אומרים, כנראה שאתם יודעים..'. רואים שהחברה משפיעה חזק על האדם.

מספרים על החפץ חיים שהלך פעם עם התלמידים שלו לשבות מחוץ ל'ראדין' בשבת. ראה שם אנשים מחללים שבת. שמעו תלמידיו את הרב אומר בשקט 'שבת! שבת!'. שאלו אותו תלמידיו 'אם להלכה צריך להוכיח אותם, אז תוכיח אותם בקול'. אמר להם 'לא צריך להוכיח אותם, אך אני חושש לעצמי, שאני לא אושפע מהם, ולכן אני מחזק את עצמי'.

כתוב ב'אבות'- 'אמר ר' יוסי בן קיסמא- 'פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ופגע בי אדם אחד. נתן לי שלום והחזרתי לו שלום. אמר

לי 'רבי, מאיזה מקום אתה? אמרתי לו 'מעיר גדולה של חכמים וסופרים. אמר לי 'רצונך שתדור עמנו, ואני אתן לך אלף אלפים של דינרי זהב, אבנים טובות ומרגליות?' אמרתי לו 'בני! אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות, אני דר אלא במקום תורה. למה? כי בשעת פטירתו של האדם, לא מלווין לו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא, כמו שכתוב 'בהתהלך תנחה אותך- בעולם הזה, בשוכבך, תשמור עליך- בקבר. והקיצות, היא תשיחך- לעולם הבא. כמו שאמר דוד המלך 'טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף', וכמו שכתוב 'לי הכסף ולי הזהב, אמר השם צבאות'. לכן, ידע ר' יוסי בן קיסמא שאם הוא ילך למקום שאין בו תורה, זה ישפיע עליו, ולכן לא הסכים בשום אופן.

ר' יוסף קארו ע"י היה לו שותפות עם יהודי אחד, והוא התפרנס מכך. לשותף, היו הרבה טענות כלפי הרב, שהראש שלו לא בעבודה אלא בלימודים ובתורה, למרות שהרב התנה עמו מהתחלה שהוא לומד והשותף יעבוד. בכל זאת, השותף רצה להיפרד. עשו חשבון, והרב קיבל את חלקו, ונפרדו. שאלה אשתו של הרב 'מה סחרת היום?' ענה 'למדתי, ולכן שכחתי. מחר, נעשה סחורה'. למחרת הלך לשוק והציעו לו מכתש שחורה. מרן לא הביט בטיב הסחורה, והביא לביתו. אשתו ראתה את זה, וחשכו עיניה. באה לנקות את המכתש בזמן שהרב הלך לבית המדרש, והיא מגלה לתדהמתה, שהמכתש הוא שחור, אך הוא זהב טהור! בלילה, נגלה המוכר בחלום לרב, ואמר לו 'אני מזלך הטוב! חיכיתי במשך הרבה זמן שתיפרד מהשותף.. עם השותף לא היה לך מזל טוב, אלא התורה היא המזל הטוב שלך..'

29-29 א"ל - המהר"ל מפראג שואל, מדוע שלח יוסף לאביו יעקב דווקא עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים? למה עשרה חמורים ולא שלח לו חמישה גמלים? אלא, אומר המהר"ל, שיוסף הצדיק בא לרמוז לאביו 'אבא, אל תקפיד על העשרה אחים שלי שהם מכרו אותי למצרים. כי זה כמו עשרה חמורים, להבדיל. וכי חמור יודע להביע דעה להיכן ללכת ומה לעשות? מובן שלא. אלא הבעלים מנהיגים ומוליכים אותו לאיפה שהם רוצים. אותו הדבר, הקדוש ברוך הוא הנהיג את האחים במעשה המכירה, והכל מאתו יתברך, ואין כאן את מי להאשים. אם כן, למה עשה כך הקדוש ברוך הוא? אלא כתוב 'נושאים מטוב מצרים', היינו שיש כאן עניין שעמ"י יורד למצרים, ולבסוף יתקיים 'ואחרי כן יצאו ברכוש גדול', 'וישא אתו מטוב מצרים'. ומה זה 'טוב מצרים'? זה קבלת התורה. לכן צריך לדעת שהכל מידו יתברך, וצריך להאיר את אור האמונה בלב שלנו, להאיר את החושך של יון. הם, היוונים טוענים, שהכל זה טבע. אך אור האמונה מאיר לנו שהכל מאתו יתברך, ואין שום טבע. שנפתח את העיניים שלנו ולא נשקע בחושך הזה של יון. וימי החנוכה מסוגלים לזה. את השכל וההיגיון צריך לכפות לעבודת השם. אדם למשל מוציא כסף ונותן לצדקה. לפי השכל וההיגיון נחסר לו כסף. אך התורה אומרת, אם אתה תפזר 'יש מפזר ונוסף עוד', זה לא תלוי בשכל של הבן אדם. לפעמים שומעים מרופאים שאומרים 'זה נס רפואי'. מה זה נר? 'נר' שאנו מדליקים זה נס רפואי, ולא בשכל של האדם.

עשרת הפסוקים - הגמרא אומרת במסכת שבת דף כ"א 'מאי חנוכה, דתנו רבנן. מצוות חנוכה, נר איש וביתו. המהדרין, נר לכל אחד ואחד. המהדרין מן המהדרין- בית שמאי אומרים, יום הראשון מדליק שמונה, והלך ופוחת, ובית הלל אומר- יום ראשון מדליק אחד, והולך ומוסיף'. והלכה כבית הלל. ולכן, 'חנוכה' ראשי תיבות 'ח' נרות והלכה כבית הלל'. בדר"כ הגמרא נוקטת בלשון 'מחמירין'. למה כאן נקטה במילה 'מהדרין'? אומר חידושי הרי"ם, שכתב המהר"ל שהנהגה הטבעית של העולם זה מספר 'שבע', שבעת ימי הבניין(ששת ימים ושבת). ומספר 'שמונה' זה הנהגה מעל לטבע. כך הנהגת הקדוש ברוך הוא, שהופך את האדם מעני גדול לעשיר גדול. חולה- הופך אותו ממצב 'אנוש', לבריא. זוהי הנהגה ניסית. אומר חידושי הרי"ם, שהנהגה העצומה שמאירים ימי החנוכה היא, שביום ראשון מדליק 'שמונה', והכוונה היא לקדוש ברוך הוא, שביום הראשון מדליק את העולם במספר 'שמונה' שהיא הנהגה ניסית למעלה מהטבע. אם כן, מה זה המילה 'מהדרין' שתפסה הגמרא? אנחנו מכירים שזה מי שמהדר במצווה. אומר הרב שהכוונה היא ל 'הַדְרִי בִי', מלשון 'חזרה' 'חזרתי בי', אם אתה רוצה שהנהגה הזאת תחזור ותאיר גם אצלך, תכין עצמך לימים הללו, כדי לקבל את השפע והטוב, וקיים את ההדלקה בהתלהבות ובשמחה גדולה.

אין מברכין על הנר, עד שיאותו לאורו, הכוונה היא לאור התורה שנאמר עליה 'כי נר מצווה ותורה אור'. היסוד והעיקר שעליו עומד כל הבניין, זה ההכנה. וזה רמז בפרשת השבוע, שיוסף אמר לאשר על ביתו שיכינו את כל הארוחה בצהריים, כי אתו יאכלו האנשים. ואמר יוסף 'וטבוח טבח וְהַכֵּן'- אמר על כך ר' אברהם רפול ע"ה שהשבוע היה יום הפטירה שלו, 'טבח', בסוף המילה יש את האות 'ח', ואח"כ כתוב 'וְהַכֵּן', וביחד עם ה 'ח', זה אותיות 'חנוכה', שצריך לעשות הכנה, היינו 'וטבוח טבח' לחנוכה. וגם, 'וטבוח טבח', זה גימטריא 'ארבעים וארבע', שהם ארבעים וארבע נרות כולל השמש, שמדליקים בחנוכה. ואמר עוד, ש'טבוח טבח', זה גם יכול להיות שמכינים סעודה לכבוד חנוכה, למרות שאין בזה עניין גדול, אך אם אומרים דברי תורה, אז יש בזה עניין שאדם יודה לקדוש ברוך הוא גם בסעודה.

עוד אמר ר' אברהם רפול על הפסוק 'נחמד למראה וטוב למאכל'- 'נחמד' זה אותיות 'נרות חנוכה מ"ד', 'למראה'- רק לראות אותם. 'טוב'- ט"ו בשבט, 'למאכל'- שאז אוכלים בט"ו בשבט.

גם היה אומר, 'חנוכה' זה ראשי תיבות 'חופש נעשה ונלך כולם הביתה'. המשיך הרב ואמר 'אך לא רוצים ללכת הביתה!'. ולכן 'חופש נעשה ונלך כולם כותל המערבי'.

הרב 'יסוד ושורש העבודה' אומר דבר יפה מאד. אדם אחד לא הרגיש טוב, הלך לרב לקבל ברכה, אך עדיין לא הרגיש טוב. סיפר לרב שיש רופא שאמר לו, שכדי שיהיה בריא, צריך לשים יין על התנור, והחולה יריח את היין שעל התנור, וישאב את

הריח אל ריאותיו, ואז יהיה בריא. הלך האיש ועשה זאת, ואחרי שבוע עדיין לא התרפא. שאל אותו הרופא 'איך עשית? חיממת את התנור, או ששמת על תנור קר?'. ענה האיש ששם על תנור קר. אמר הרופא 'זה לא סגולה, אלא רפואה! ע"י שהיין ירתח על התנור, ותנשום את ההבל שיוצא, זה ירפא אותך'. אותו הדבר, הקדושה של הימים האלה, בחמימות, היא נכנסת, אך אם אדם הוא קר, זה לא ייכנס בו. כמו שאומר החפץ חיים, אדם שרוצה לבשל את הבשר, צריך קודם להפשיר את הבשר. כי כל עוד זה 'קר' אי אפשר לבשל אותו. למשל, בא אחד ומוכר שמן, הביא אתו חביות גדולות ויש לו שמן לכל השכונה. אך תלוי, כל אחד איזה כלי הוא מביא? מי שהביא בקבוק, יקבל בקבוק, הביא חבית, יקבל חבית, כל אחד לפי הכלי שלו. אותו הדבר, הקדוש ברוך הוא רוצה להעמיס שפע, אך השאלה מה האדם יכול לקבל ואיזה כלים הוא הכין?

לפי ההלכה, כתוב בהרמב"ם בהלכות 'ביאת מקדש פרק ט', עצם ההדלקה בבית המקדש כשרה בזר. אך ההכנה, להטיב את הנרות, פסול בזר, ורק כהן יכול להטיב את הנרות. רואים מכאן, עד כמה ההכנה זה דבר גדול. לכן, בכל דבר, גם ברוחניות, צריך להוציא את ה'בשר' מהקרח. זה כמו בקבוק 'עראק' ששמים אותו במקפיא, הוא אף פעם לא 'קפא', כי יש בו 'אש', יש בו 'ספירט'. כך גם אדם שיש בו חמימות בעבודת השם.

רבנו האר"י אומר שיש בברכה הזאת של הדלקת נרות חנוכה י"ג תיבות, כנגד י"ג מידות של רחמים- 'אל רחום וחנון...'. כל זה מתגלה עכשיו, ובאים המלאכים ושומעים את הברכה ועונים 'אמן', שרפים ואופנים, כולם מביטים בבן אדם הזה. 'מלאך' זה בגימטריא 'אמן'.

פאר אהתארהבות מאור - אמרו 'האש בוערת, מכלה את השמן שבנר', ומי מחבר את האש לשמן? זה הפתילה. בלי פתילה, אין כח באש לשרוף את השמן. אותו הדבר זה כלל ישראל. האש זה הקדוש ברוך הוא. החיבור והדבקות לאבינו שבשמיים זה ע"י התפילה. 'פתילה' אותיות 'תפילה', וע"י שאדם מתפלל, זהו הפתילה שמחברת בינינו לאבינו שבשמיים.

הנפיות האלו קוצים ואין לנו פשות להשתמש בהם. אלא לפאות האלו - היה אומר מורנו ראש הישיבה 'הנרות, הן הנשמות הקדושות, זה הבנים שלנו. הם 'קודש', ואין לנו רשות להשתמש בהם, לקחת אותם לעבוד, ולכל מיני דברים בטלים. אלא, בע"ה, לעשות אותם תלמידי חכמים, לשים אותם בישיבות קדושות שיהיו תלמידי חכמים'. ולכן, 'הזהיר בנר', ומדליק את הנרות בהתלהבות ובשמחה גדולה, זוכה לבנים תלמידי חכמים.

מסופר על ר' חיים עוזר, שפעם אחת נקרעה לו החליפה, והוא נכנס לחייט 'ב'קראקא' שיתקן לו את החליפה. כשהגיע לבית של החייט, אמר לו החייט 'מחילה מכבוד תורתו, עכשיו זה זמן צאת הכוכבים, ואני חייב להדליק את החנוכיה. מספר ר' חיים, שהוא ראה איך החייט פושט את בגדי החול, ולובש בגדי שבת, ועושה 'לשם יחוד', ומדליק את החנוכיה בהתלהבות רבה ובשמחה גדולה מאד, ושר אח"כ עם בני ביתו שירה, הלל והודאה להשם יתברך. אמר על כך ר' חיים עוזר 'עכשיו אני יודע למה כל גדולי עולם יצאו מ'קראקא', וזה מה שכתוב 'הזהיר בנר', הוויין ליה בנים תלמידי חכמים', ולכן צריך מאוד להשתדל על זה. ה'בני יששכר' אומר, אפילו יש לו בנים ולא הולכים כ"כ בדרך התורה, הזהירות והדקדוק במצווה, יהפוך לו את הבנים שלו לתלמידי חכמים.

פעם, הרב 'סוד ושורש העבודה' הלך עם הגבאי שלו, ונגשה אליו איזו אישה ושאלה 'מי כאן הרב'ה?', והגבאי הצביע על הרב. והרב אמר שהגבאי הוא הרב'ה. האישה התחילה לבכות ואמרה 'אני אישה שבורה, ואתם עושים ממני צחוק?'. שאל אותה הרב מה היא צריכה? היא בוכה ומספרת שיש לה בת שירדה מהדרך ועזבה את הבית, והיא לא יודעת מה לעשות. שאל אותה הרב אם הבת השאירה איזה בגד בבית? ענתה 'כן'. אמר לה הרב שתיקח את הבגד הזה ותעשה מהבגד פתילות לחנוכה, ואז תדליק את הפתילות, והבת, יהיה לה יראת שמים ותחזור. עשתה זאת האישה, והדליקו נרות חנוכה, והדליקו בפתילות האלה גם נרות שבת, והנה בליל שבת באמצע הלילה, הבת נכנסה לבית בפתע פתאום בבכיות ואמרה שהיא מתחרטת על מה שעשתה, וביקשה מחילה וחזרה בה. אמר הרב, כשהאימא הדליקה בפתילות שמהבגדים של הבת, זה גרם להדליק את הניצוץ שבנשמת הבת 'נר השם נשמת אדם'. רואים כמה נרות חנוכה ונרות שבת משפיעים על הילדים.

החפץ חיים היה נוהג לנסוע לעיתים אצל הגאון הצדיק ר' נחומק'ה מהורודנה, והיה אומר שזה מורו ורבו, והיה לומד ממנו הלכות מוסר. פעם אחת הדליק החפץ חיים בביתו נרות חנוכה והגיע אל ר' נחומק'ה. ישב שם כמה שעות, והרב עדיין לא הדליק את הנרות, למרות ש'כלתה רגל מהשוק'. וכשהיה כבר מאוחר, וחזרה הרבנית הביתה, מיד ניגש הרב להדליק בשמחה גדולה את הנרות. שאל 'החפץ חיים' לפשר הדבר, למה המתין כ"כ? הרי רעיותו יכולה לצאת בהדלקת בעלה אפילו היא לו שם. אמר לו ר' נחום, שאם אדם יש לו מעט כסף, או לקנות בהם נר חנוכה, או נר שבת, ההלכה אומרת לקנות נר שבת, משום שלום בית. ואם הוא ידליק כשהרבנית לא בבית, יכולה אולי להיפגע מכך ולא תהיה שלום בית. לכן, יותר חשוב השלום בית, מאשר להדליק בזמן את הנרות. כי הרבנית מוסרת את עצמה, ומאפשרת לו ללמוד תורה, והיא נהנית מכך שהיא ליד הרב כשהוא מדליק נרות חנוכה.

לע"נ - חכם שלום הכהן בן תופחה מלכה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נהט עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נהט עליזה, זיווג הגון- משה חיים בן סטלה אסתר, אליהו בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה, יאיר מאיר בן מרים סוליקה. בריאות ונחת ל - הרב שלום אהרון בן רחל, רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נהט עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית זש"ק- ששון בן רונית מלכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה

מצווה להפיץ. המצוניין להקדיש ולקבל את הצלון או לסייע ולתמוך בהצלתו, יסנה ל'פ' - 052-6126053 - מרדכי